

Arrest

nr. 225 755 van 4 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 augustus 2017 en hebben zich vluchteling verklaard op 5 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 23 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 25 januari 2019.

1.3. Op 27 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 28 februari 2018 aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van S.D.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een soennitische Arabier van Palestijnse origine bent en op 10 december 1970 in Benghazi (Libië) bent geboren. U bent geregistreerd bij UNRWA.

Uw vader verliet Palestina in 1948, woonde tot 1967 in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh te Saida (Libanon), betrok een eigen woning in de Taitaba-wijk, maar vestigde zich vervolgens in Benghazi (Libië) om er te wonen en werken. Na hun huwelijk volgde uw moeder hem naar Libië. U groeide op in Benghazi, liep er school tot het derde jaar secundair onderwijs, en werkte nadien als mecanicien.

In 2000 verloor uw vader zijn werk en keerden jullie terug naar de woning in de Taitaba-wijk. Na uw terugkeer werkte u als mecanicien binnen het kamp. In 2004 huwde u met A.(...) D.(...). Jullie zoon M.(...) stierf in 2006 kort na de geboorte. Een jaar later, in 2007, scheidden jullie.

In december 2008 huwde u met S.(...) A.(...) G.(...) (OV X - CG X) met wie u ondertussen drie kinderen heeft: H.(...) D.(...) (OV X), K.(...) D.(...) (OV X), en L.(...) D.(...) (OV X). Na uw huwelijk verhuisde u naar de woning van uw schoonfamilie in de Athira-wijk van Ayn al Hilweh. In de periodes dat u geen werk had als mecanicien werkte u als lasser in de smisse van uw schoonvader.

Jullie zoon Y.(...) stierf in 2013 twee dagen na zijn geboorte omdat het ziekenhuis niet over de nodige medicijnen beschikte.

Doorheen de jaren gingen de leefomstandigheden in het kamp er op achteruit. Er werd een muur rond het kamp gebouwd, UNRWA bood de bevolking geen steun, het onderwijs en de huisvesting waren slecht, en er waren gevechten in het kamp. De diverse politieke facties en criminele organisaties belaagden elkaar en er waren verschillende liquidaties. Eén van uw neven werd tijdens de schermutselingen op straat neergeschoten. Tijdens de gevechten had u geen werk en konden uw kinderen niet naar school. Bovendien vreesde u dat uw kinderen slachtoffer zouden worden van het geweld of dat uw zoon zich op termijn bij één van de organisaties zou aansluiten.

In april 2017 vielen strijders van Fatah de Athira-wijk binnen om de groepering van Bilal Badr te verdrijven. Bij de schermutselingen werd jullie appartement geraakt door een projectiel. De gordijnen vatten vuur, de inboedel volgde, en de vensters werden aan diggelen geslagen. Ook het appartement van uw schoonvader, in hetzelfde gebouw, raakte beschadigd. U verhuisde daarom met uw gezin naar de ouderlijke woonst in de Taitaba-wijk.

In dezelfde periode kreeg uw broer S.(...), die met de zus van uw echtgenote was gehuwd en eveneens in het gebouw van uw schoonfamilie leefde, problemen met de groepering van Bilal Badr. Hij verliet Ayn al Hilweh en verblijft momenteel in Nederland.

Op 15 juni 2017, tijdens ramadan, kreeg u in de smisse van uw schoonvader het bezoek van een verwant, een zekere A.(...) S.(...). Hij was een strijder van Fatah. Hij vroeg u de poort van zijn woning in Braksat te herstellen, jullie praatten even, en hij verliet de winkel. Dezelfde dag, op de terugweg naar huis, werd u door een onbekende gemaskerde persoon aangesproken in een steeg. Hij vroeg wat u met A.(...) S.(...) had besproken, geloofde niet dat jullie gesprek over een kapotte poort ging, en zei dat u A.(...) S.(...) informatie over de wijk en de groepering van Bilal Badr had doorgespeeld. U ontkende de aantijgingen, waarop de persoon een wapen tegen uw hoofd plaatste en u bedreigde. Nadien vertrok hij.

Bij uw thuiskomst merkte uw familie dat u in paniek was, waarop u hen vertelde wat er u was overkomen. De volgende dag, een vrijdag, bleef u thuis. De dag erop ging u opnieuw naar de smisse. Op zondag, voor het breken van de vasten, werd u door uw schoonvader gebeld. Hij zei dat de leden van Bilal Badr zijn woning waren binnengevallen en naar u op zoek waren. Hij zei dat u niet naar de woning kon terugkeren.

In de twee weken die volgden kwamen de leden van Bilal Badr herhaaldelijk langs in de woning van uw schoonvader. U besloot dat jullie niet langer veilig waren in Libanon en trof de voorbereidingen om

het land te verlaten. Nadat u paspoorten had geregeld voor u en uw familieleden nam u contact op met een smokkelaar.

Op 11 augustus 2017 verlieten u en uw gezinsleden Ayn al Hilweh en gingen naar de luchthaven van Beiroet. Op 12 augustus 2017 vlogen jullie via Turkije naar Madrid. Jullie reisden middels jullie eigen Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen. Op de luchthaven van Madrid werden jullie onderschept door de Spaanse autoriteiten. Jullie werden vastgehouden en jullie paspoorten werden in beslag genomen. Vijf dagen later werden jullie overgebracht naar een hotel.

Een week na jullie vertrek, dus omstreeks 18 augustus 2017, kwamen leden van de groepering van Bilal Badr een laatste keer langs in de woning van uw schoonvader.

Op 23 augustus 2017 werden jullie door een smokkelaar per wagen naar België gebracht en op 5 september 2017 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: kopie van de eerste pagina's van de vier Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen, vier Libanese vluchtelingenkaarten, rijbewijs dd. 09/08/2017, rijbewijs echtgenote dd. 10/08/2017, drie gelegaliseerde kopieën van de Libanese geboorteaktes - echtgenote en kinderen, Libische geboorteakte echtgenoot, geboorteakte Y.(...) dd. 10/07/2013, echografie dd. 13/03/2017, huwelijksakte, UNRWA Family Registration Card dd. 11/07/2016, twee vaccinatiekaarten UNRWA, attest Palestine National Liberation Movement - Popular Committee - Ein El Hilweh dd. 17/05/2018, attest 'The Palestinian Popular Comunittee' dd. 08/08/2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie als Palestijn een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkregen (zie CGVS, D.(...), p. 9, 13, 14 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of jullie vertrek uit jullie land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten jullie invloed en onafhankelijk van jullie wil die jullie ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door jullie aangehaalde problemen die jullie ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Jullie verklaren dat jullie Ayn al Hilweh hebben verlaten omdat u wordt geviseerd door de groepering van Bilal Badr. U vreest dat u door hen zal worden geliquideerd (zie CGVS, D.(...), p. 17). De premisse van deze vrees is echter ongeloofwaardig. U beweert namelijk dat uw problemen volledig te herleiden zijn tot één toevallige ontmoeting in de winkel van uw schoonvader. Een kort gesprek met een lid van Fatah, een zekere A.(...) S.(...), over diens kapotte poort zou ervoor gezorgd hebben dat u op straat werd bedreigd door een onbekende gemaskerde man en dat de leden van de groepering van Bilal Badr nadien herhaaldelijk uw woning in de Athira-wijk zijn binnengevallen (zie CGVS, D.(...), p. 16). Het is op zich zeer merkwaardig en dus weinig geloofwaardig dat een organisatie als die van Bilal Badr dusdanig veel moeite in één persoon investeert, enkel en alleen omdat die een gesprek heeft gehad met een strijder van Fatah. Niet in het minst omdat u zelf geen banden heeft met Fatah, u geen activiteiten had die het tegendeel lieten vermoeden, en u voordien op geen enkel moment de aandacht van de groepering van Bilal Badr had getrokken (zie CGVS, D.(...), p. 13). Hiermee geconfronteerd raakt u niet verder dan te stellen dat 'ze zo zijn' en dat ze u als een tegenstander beschouwen omdat u hun kant niet koos (zie CGVS, D.(...), p. 19). Dergelijke algemene verklaringen, op zich weinig meer dan blote beweringen, kunnen geenszins overtuigen.

Het valt verder op dat de leden van de groepering van Bilal Badr enkel u viseerden terwijl ze A.(...) S.(...), een door hen gekende strijder van Fatah, ongemoeid lieten toen hij zich in een wijk begaf waar de groepering van Bilal Badr aanwezig was en waar eerder al een Fatah-strijder om het leven werd gebracht. Niet in het minst omdat u verklaart dat ze vermoedden dat hij bij zijn spionnen informatie kwam inwinnen.

Vervolgens zijn jullie verklaringen over de incidenten niet overtuigend. Uw verklaringen over het incident met de gemaskerde persoon zijn eerder algemeen en veeleer summier. U verklaart ook dat de persoon in kwestie een pistool tegen uw hoofd plaatste, terwijl uw echtgenote daar vreemd genoeg geen weet van heeft. Zij weet enkel dat u in een steeg werd bedreigd en kan geen verdere details geven omdat 'u die niet heeft verteld' (zie CGVS, D.(...), p. 18 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 6). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allerminst overtuigen.

Bovendien is het zeer opvallend dat u twee dagen later opnieuw naar de winkel ging, goed wetende dat de leden van de groepering van Bilal Badr u er klaarblijkelijk surveilleerden. Hiermee geconfronteerd stelt u dat de gemaskerde persoon u enkel had gezegd dat u 'goed op uzelf moest letten', wat u eerder als een advies interpreteerde en waaruit u afleidde dat ze niets zouden doen. Dit komt heel weinig doorleefd over aangezien diezelfde persoon een pistool tegen uw hoofd had gezet en het dus zeer duidelijk was dat hij u niet enkel aansprak om u goede raad te geven (zie CGVS, D.(...), p. 18). Gezien de ernst van het dreigement komt uw gedrag zeer onvoorzichtig, weinig doordacht, en dus veeleer onaannemelijk over.

Ook over de herhaalde invallen in de woning van uw schoonvader, waar jullie een appartement betrokken, weten u en uw echtgenote niet te overtuigen. U verklaart dat de leden van de groepering van Bilal Badr herhaaldelijk de woning van uw schoonvader binnenvielen en naar u vroegen. U verklaart aanvankelijk dat ze 'elke dag bij uw schoonvader langskwamen', wat u onmiddellijk bijstelt door te verklaren dat ze 'elke dag of om de twee, drie dagen' langskwamen (zie CGVS, p. 16). Het is om te beginnen opmerkelijk dat de leden van de groepering van Bilal Badr dit deden aangezien er geen enkele aanwijzing was dat u alsnog informatie had doorgespeeld aan Fatah. Bovendien zijn uw verklaringen over de invallen zeer summier en overstijgen ze nergens het algemene. U kan weinig meer zeggen dan dat de personen gemaskerd waren, dat ze tot de groepering van Bilal Badr behoorden, en dat ze naar u vroegen. U kan niets meer vertellen over de personen die de woning binnenvielen, wie ze waren, hoe ze zich gedroegen, of wat ze precies deden (zie CGVS, D.(...), p. 18). Ook uw echtgenote kan weinig of niets concreet vertellen over de invallen in de woning. Dat u en de familie soms dingen achterhouden om haar niet ongerust te maken, is weinig meer dan een blote bewering. Bovendien mag worden verwacht dat uw echtgenote jullie problemen, die de concrete aanleiding waren om have en goed in Libanon achter te laten, op gedegen wijze kan toelichten (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 7). U verklaart tot slot dat de laatste inval ongeveer een week na jullie vertrek heeft plaatsgevonden (zie CGVS, D.(...), p. 16-17), terwijl uw echtgenote daar niets van heeft gehoord (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 7).

Het neergelegde attest van het 'Popular Committee' (dd. 17/05/2018) heeft bovendien geen enkele bewijswaarde (zie Documenten, attest Popular committee dd. 17/05/2018). Het attest maakt enkel in zeer algemene bewoordingen melding van uw probleem. Bovendien stelt u dat het document werd opgesteld op basis van een klacht die u bij hen heeft ingediend. U kan echter niet zeggen wanneer u die

klacht ingediend heeft, wat zeer bedenkelijk is en vragen doet rijzen bij de authenticiteit van het document. Het attest maakt bovendien geen gewag van de klacht die u heeft ingediend en evenmin heeft u enig begin van bewijs betreffende de klacht. Het attest werd pas in mei 2018 opgesteld op vraag van uw schoonvader, wat de bewijswaarde verder teniet doet (zie CGVS, D(...), p. 14). Los daarvan geldt dat dergelijke stukken pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en volledige verklaringen. Dat is in casu absoluut niet het geval.

Tot slot zijn er geen andere indicaties dat u wordt gezocht of wordt geïdendeerd door de groepering van Bilal Badr (zie CGVS, D(...), p. 17). Bovendien bleef uw schoonvader en nadien uw schoonbroer de winkel uitbaten (zie CGVS, D(...), p. 18 - zie CGVS, A(...) G(...), p. 4), ook al laat u uitschijnen dat de groepering van Bilal Badr vermoedde dat er in de winkel informatie werd uitgewisseld met leden van Fatah. Deze vaststellingen doen uw vrees verder teniet.

Evenmin maken jullie aannemelijk dat jullie woning werd vernield tijdens de gevechten in de Athira-wijk (zie CGVS, D(...), p. 6, 14-15, 19 - zie CGVS, A(...) G(...), p. 3). Jullie meldden dit niet bij het invullen van de Verklaring en de Vragenlijst bij DVZ (zie CGVS, D(...), p. 6). Bovendien heeft u geen overtuigend begin van bewijs betreffende de brand. Alhoewel u beweert dat jullie appartement is uitgebrand en ook het appartement van uw schoonvader schade opliep, kan u dit enkel ondersteunen middels een attest van het Popular Committee (zie Documenten, attest 'The Palestinian Popular Comunittee' dd. 08/08/2017). Er rijzen echter ernstige twijfels bij de authenticiteit van het attest aangezien er opvallende spellingsfouten in de Engelstalige hoofding staan. Het comité wordt namelijk benoemd als 'The Palestinian Popular Comunittee'. Ook het foutief gebruik van het lage liggend streepje om de verbinding te maken bij de naam van het kamp 'Ein El [underscore] Helweh' is opvallend. Los daarvan bevat het attest slechts een zeer summiere samenvatting van de feiten en wordt bv. niet concreet toegelicht welke schade het appartement opliep of wat de concrete oorzaak van de schade was. Ter volledigheid moet nog worden opgemerkt dat de schade aan het appartement volgens jullie ondertussen werd hersteld. Uw echtgenote verklaart dat haar familie een schadevergoeding kreeg maar kan vreemd genoeg niet toelichten uit welke hoek die kwam (zie CGVS, A(...) G(...), p. 3).

U en uw echtgenote vrezen voor de veiligheid van jullie kinderen maar halen los van de algemene veiligheidssituatie geen concrete elementen aan om deze vrees te staven. Dergelijke verwijzingen volstaan niet om te besluiten dat de vrees voor de veiligheid van uw kinderen voldoende ernstig is (zie verder) (zie CGVS, A(...) G(...), p. 7). U vreest ook dat uw zoon zich bij één van de criminele bendes zou aansluiten maar heeft geen concrete aanwijzingen dat dit effectief het geval zal zijn (zie CGVS, D(...), p. 20).

Jullie halen geen elementen aan waaruit blijkt dat jullie omwille van uw broer S(...) voor represailles van de groepering van Bilal Badr dienen te vrezen. Jullie verklaren dat hij omwille van problemen met deze groepering Libanon heeft verlaten. Jullie kunnen namelijk niet aantonen dat S(...) effectief in de problemen kwam met de organisatie van Bilal Badr. Om te beginnen is het opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenote aanvankelijk weigeren om over diens vluchtaanleiding te praten. Vervolgens blijven jullie opvallend vaag over S(...)’s problemen met de groepering (zie CGVS, D(...), p. 10-11 - zie CGVS, A(...) G(...), p. 5). Verder leggen jullie niet het minste begin van bewijs voor omtrent zijn problemen. Wat rest is de vaststelling dat S(...) momenteel in Nederland verblijft, zonder dat u enige informatie voorlegt omtrent zijn verblijfsmodaliteiten daar. Tot slot is het bijzonder merkwaardig dat diens problemen volgens u niet gelinkt zijn aan jullie beslissing om Libanon te verlaten. Indien uw broer kort voor uw vertrek in uw eigen woonst door dezelfde groepering werd bedreigd, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u dit in overweging had genomen bij jullie beslissing het land te verlaten (zie CGVS, D(...), p. 10). Dat dit klaarblijkelijk geen rol speelde geeft uw verklaringen een weinig doorleefd en dus ongeloofwaardig karakter.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op

een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie Libanon verlaten hebben om redenen buiten jullie invloed en onafhankelijk van jullie wil waardoor jullie verhindert werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Jullie hebben immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch hebben jullie aangetoond dat jullie bij terugkeer naar het kamp waar jullie verbleven, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen jullie bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jullie over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over Palestijnse identiteitskaarten. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jullie niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. Jullie kunnen dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie individuele situatie behoorlijk is.

Uw familie beschikt namelijk over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit twee verdiepingen. Uw ouders namen intrek op het gelijkvloers, u en uw verwanten verbleven op de eerste verdieping. Momenteel betreft uw broer de eerste verdieping van het gebouw. Iedere verdieping bestaat uit drie kamers, een badkamer, en een keuken. U verklaart dat het om een min of meer degelijke woning gaat maar dat het een oude woning is, dat er vochtproblemen zijn, dat er schade is van kogels, en dat het huis onderhoud nodig heeft. Er is elektriciteit, afkomstig van de staat of van een systeem van generatoren, en er is stromend water afkomstig uit een waterput in het kamp (zie CGVS, D.(...), p. 5). Ook uw schoonfamilie beschikt over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit drie verdiepingen. Elke verdieping bestaat uit drie kamers. Het huis is in degelijke staat, ook al is er weinig zonlicht en is er een vochtprobleem. U betrok samen met uw gezin de eerste verdieping, uw schoonouders woonden onder u, uw broer en schoonzus woonden boven u (zie CGVS, D.(...), p. 5-6).

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u tijdens uw verblijf in Libië een som geld bij elkaar had gespaard en dat u bij terugkeer naar Ayn Al Hilweh afwisselend als mecanicien en als lasser heeft gewerkt. Uw inkomsten volstonden meestal om in uw levensonderhoud te voorzien. Op momenten dat u onvoldoende inkomsten had, bv. bij ziekte, kon u geld lenen bij burens of kennissen. U verklaart dat u er steeds in bent geslaagd om het geleende geld terug te betalen, ook al nam dat soms tijd in beslag (zie CGVS, D.(...), p. 12-13). Uw vader werkte in Libië als elektricien en spaarde er een som geld bij elkaar. Sinds jullie terugkeer naar Ayn Al Hilweh heeft hij niet meer gewerkt en gebruikt hij het gespaarde geld en de interesten om in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarnaast krijgt hij soms financiële steun van uw oom in Canada (zie CGVS, D.(...), p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nog dat uw vader jullie reis naar Europa heeft bekostigd door 20.000 dollar van zijn rekening te halen. U weet niet hoeveel geld hij momenteel nog op de rekening heeft staan (zie CGVS, p. 8). Uw broer S.(...) werkt vervolgens in de Emiraten, terwijl uw andere broers in Nederland verblijven. Diverse van uw zussen wonen in Europa, in respectievelijk Nederland en Denemarken (zie CGVS, D.(...), p. 10). Wat uw schoonfamilie betreft blijkt dat uw schoonvader een eigen winkel had, waar u terecht kon in periodes dat u geen werk had als mecanicien (zie CGVS, D.(...), p. 12). Ondertussen is uw schoonvader gestopt met werken en baat uw schoonbroer de winkel uit (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 4). Uw schoonouders worden in hun levensonderhoud bijgestaan door uw schoonzus, dewelke leerkracht is op een UNRWA-school (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Voorts verzamelde u uit de verkoop van een gouden halsketting van uw echtgenote en de verkoop van uw wagen respectievelijk 1.000 en 3.000 dollar (zie CGVS, D.(...), p. 8).

Verder blijkt dat u in Libië de middelbare school doorliep (zie CGVS, D.(...), p. 12) en dat uw echtgenote hogere studies deed in een UNRWA-instituut buiten het kamp. Haar studies werden bekostigd door UNRWA (zie CGVS, D.(...), p. 12 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Ook uw kinderen gingen in het kamp naar school, al werden ze ingedeeld in te grote klassen (zie CGVS, D.(...), p. 15, 20).

Uit jullie verklaringen blijkt nog dat jullie medische bijstand kregen van UNRWA maar dat jullie geen financiële bijstand of voedselhulp van hen ontvingen (zie CGVS, D.(...), p. 13, 14). Ondanks de medische bijstand van UNRWA overleed jullie zoon Y.(...) in 2013 kort na de geboorte omdat het hospitaal niet over de noodzakelijke medicijnen beschikte.

Nergens uit jullie verklaringen kan worden afgeleid dat er in jullie hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat jullie het land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Jullie brachten voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar het kamp waar jullie verbleven, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders

geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en

beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Jullie identiteitsdocumenten, geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijzen, en documenten van UNRWA bevestigen enkel jullie identiteit en herkomst. Die zaken staan momenteel niet ter discussie. De echografie van uw zoon Y.(...) bevestigt dat uw echtgenote zwanger was en dat uw zoon ondertussen is overleden. Ook de kopieën van de eerste pagina's van jullie Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen bevestigen enkel jullie identiteit en herkomst. Bovendien rijzen er twijfels bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over het verlies van de paspoorten. Niet enkel legt u bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af over hoe het paspoort tijdens de reis naar Europa van hand tot hand ging bij de smokkelaars en het boordpersoneel van de luchtvaartmaatschappij (zie CGVS, D.(...), p. 7), u legt ook zeer onvolledige verklaringen af over jullie reismodaliteiten en eventuele visa in het reisdocument (zie CGVS, D.(...), p. 7-8). Bovendien paste u bij het invullen de Verklaring bij DVZ uw verklaringen over het verlies van de reisdocument een aantal keer aan (zie Verklaring, D.(...), vraag 28 & 35). Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u het er bij dat uw reisdocument in beslag werd genomen door de Spaanse politie (zie CGVS, D.(...), p. 7).

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van S.A.G.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een soennitische Arabier bent, van Palestijnse origine bent, en op 23 september 1986 in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilweh (Saïda, Libanon) bent geboren. U bent geregistreerd bij UNRWA. U groeide op in de woning van uw ouders in de Athira-wijk en volgde buiten het kamp hogere studies aan het instituut Sibliin.

In december 2008 huwde u met S.(...) D.(...) (OV X - CG X) met wie u ondertussen drie kinderen heeft: H.(...) D.(...) (OV X), K.(...) D.(...) (OV X), en L.(...) D.(...) (OV X). Na jullie huwelijk trok uw echtgenoot in bij uw familie. Jullie zoon Y.(...) stierf in 2013 twee dagen na zijn geboorte omdat het ziekenhuis niet over de nodige medicijnen beschikte.

Doorheen de jaren gingen de leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in het kamp er sterk op achteruit. U vreesde voor het leven van uw kinderen en uw kinderen leden onder het geweld in het kamp. Uw zoon kreeg schrik van het geluid van kogels en had vaak nachtmerries. Bovendien werd u bij controleposten vaak verbaal geïntimideerd door de Libanese ordediensten. Omstreeks 2013 of 2015 werd u bij een controlepost op ongepaste wijze aangeraakt door één van de soldaten. Zijn medesoldaten lieten betijen. Daarna mocht u beschikken.

In april 2017 vielen strijders van Fatah de Athira-wijk binnen om de groepering van Bilal Badr te verdrijven. Bij de schermutselingen werd jullie appartement geraakt door een projectiel. De gordijnen vatten vuur, de inboedel volgde, en de vensters werden gebroken. Ook het appartement van uw vader, in hetzelfde gebouw, raakte beschadigd. U verhuisde daarom met uw gezin naar de woning van uw schoonouders in de Taitaba-wijk.

In dezelfde periode kreeg uw schoonbroer S.(...), die met uw zus was gehuwd en eveneens in het gebouw van uw familie leefde, problemen met de groepering van Bilal Badr. Hij verliet Ayn al Hilweh en verblijft momenteel in Nederland.

Op 15 juni 2017, tijdens ramadan, werd uw echtgenoot op straat bedreigd door een onbekende persoon. Twee dagen later, jullie waren op dat moment bij uw schoonouders op bezoek, belde uw vader jullie op om te zeggen dat leden van de groepering van Bilal Badr zijn woning waren binnengevallen en naar uw echtgenoot op zoek waren. Hij zei dat jullie niet naar de woning konden terugkeren.

In de twee weken die volgden kwamen de leden van Bilal Badr herhaaldelijk langs in de woning van uw vader. Jullie besloten daarom het land te verlaten.

Op 11 augustus 2017 verlieten u en uw gezinsleden Ayn al Hilweh en gingen naar de luchthaven van Beiroet. Op 12 augustus 2017 vlogen jullie via Turkije naar Madrid, Spanje. Jullie reisden middels jullie eigen Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen. Op de luchthaven van Madrid werden jullie onderschept door de Spaanse autoriteiten. Jullie werden vastgehouden en jullie paspoorten werden in beslag genomen. Vijf dagen later werden jullie overgebracht naar een hotel.

Op 23 augustus 2017 werden jullie door een smokkelaar per wagen naar België gebracht en op 5 september 2017 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: kopie van de eerste pagina's van de vier Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen, vier Libanese vluchtelingenkaarten, rijbewijs echtgenoot dd. 09/08/2017, rijbewijs dd. 10/08/2017, drie gelegaliseerde kopieën van de Libanese geboorteaktes van u en de kinderen, Libische geboorteakte echtgenoot, geboorteakte Y.(...) dd. 10/07/2013, echografie dd. 13/03/2017, huwelijksakte, UNRWA Family Registration Card dd. 11/07/2016, twee vaccinatiekaarten UNRWA, attest Palestine National Liberation Movement - Popular Committee - Ein El Hilweh dd. 17/05/2018, attest 'The Palestinian Popular Comunittee' dd. 08/08/2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde asielmotieven baseert als uw echtgenoot. In het kader van diens verzoek nam het CGVS in hoofde van hem een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS motiveerde haar beslissing als volgt:

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie als Palestijn een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkregen (zie CGVS, D.(...), p. 9, 13, 14 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of jullie vertrek uit jullie land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten jullie invloed en onafhankelijk van jullie wil die jullie ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door jullie aangehaalde problemen die jullie ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Jullie verklaren dat jullie Ayn al Hilweh hebben verlaten omdat u wordt geviseerd door de groepering van Bilal Badr. U vreest dat u door hen zal worden geliquideerd (zie CGVS, D.(...), p. 17). De premisse van deze vrees is echter ongeloofwaardig. U beweert namelijk dat uw problemen volledig te herleiden zijn tot één toevallige ontmoeting in de winkel van uw schoonvader. Een kort gesprek met een lid van Fatah, een zekere A.(...) S.(...), over diens kapotte poort zou ervoor gezorgd hebben dat u op straat werd bedreigd door een onbekende gemaskerde man en dat de leden van de groepering van Bilal Badr nadien herhaaldelijk uw woning in de Athira-wijk zijn binnengevallen (zie CGVS, D.(...), p. 16). Het is op zich zeer merkwaardig en dus weinig geloofwaardig dat een organisatie als die van Bilal Badr dusdanig veel moeite in één persoon investeert, enkel en alleen omdat die een gesprek heeft gehad met een strijder van Fatah. Niet in het minst omdat u zelf geen banden heeft met Fatah, u geen activiteiten had die het tegendeel lieten vermoeden, en u voordien op geen enkel moment de aandacht van de groepering van Bilal Badr had getrokken (zie CGVS, D.(...), p. 13). Hiermee geconfronteerd raakt u niet verder dan te stellen dat ‘ze zo zijn’ en dat ze u als een tegenstander beschouwen omdat u hun kant niet koos (zie CGVS, D.(...), p. 19). Dergelijke algemene verklaringen, op zich weinig meer dan blote beweringen, kunnen geenszins overtuigen.

Het valt verder op dat de leden van de groepering van Bilal Badr enkel u viseerden terwijl ze A.(...) S.(...), een door hen gekende strijder van Fatah, ongemoeid lieten toen hij zich in een wijk begaf waar de groepering van Bilal Badr aanwezig was en waar eerder al een Fatah-strijder om het leven werd gebracht. Niet in het minst omdat u verklaart dat ze vermoedden dat hij bij zijn spionnen informatie kwam inwinnen.

Vervolgens zijn jullie verklaringen over de incidenten niet overtuigend. Uw verklaringen over het incident met de gemaskerde persoon zijn eerder algemeen en veeleer summier. U verklaart ook dat de persoon in kwestie een pistool tegen uw hoofd plaatste, terwijl uw echtgenote daar vreemd genoeg geen weet van heeft. Zij weet enkel dat u in een steeg werd bedreigd en kan geen verdere details geven omdat 'u die niet heeft verteld' (zie CGVS, D.(...), p. 18 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 6). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allerminst overtuigen.

Bovendien is het zeer opvallend dat u twee dagen later opnieuw naar de winkel ging, goed wetende dat de leden van de groepering van Bilal Badr u er klaarblijkelijk surveilleerden. Hiermee geconfronteerd stelt u dat de gemaskerde persoon u enkel had gezegd dat u 'goed op uzelf moest letten', wat u eerder als een advies interpreteerde en waaruit u afleidde dat ze niets zouden doen. Dit komt heel weinig doorleefd over aangezien diezelfde persoon een pistool tegen uw hoofd had gezet en het dus zeer duidelijk was dat hij u niet enkel aansprak om u goede raad te geven (zie CGVS, D.(...), p. 18). Gezien de ernst van het dreigement komt uw gedrag zeer onvoorzichtig, weinig doordacht, en dus veeleer onaannemelijk over.

Ook over de herhaalde invallen in de woning van uw schoonvader, waar jullie een appartement betrokken, weten u en uw echtgenote niet te overtuigen. U verklaart dat de leden van de groepering van Bilal Badr herhaaldelijk de woning van uw schoonvader binnenvielen en naar u vroegen. U verklaart aanvankelijk dat ze 'elke dag bij uw schoonvader langskwamen', wat u onmiddellijk bijstelt door te verklaren dat ze 'elke dag of om de twee, drie dagen' langskwamen (zie CGVS, p. 16). Het is om te beginnen opmerkelijk dat de leden van de groepering van Bilal Badr dit deden aangezien er geen enkele aanwijzing was dat u alsnog informatie had doorgespeeld aan Fatah. Bovendien zijn uw verklaringen over de invallen zeer summier en overstijgen ze nergens het algemene. U kan weinig meer zeggen dan dat de personen gemaskerd waren, dat ze tot de groepering van Bilal Badr behoorden, en dat ze naar u vroegen. U kan niets meer vertellen over de personen die de woning binnenvielen, wie ze waren, hoe ze zich gedroegen, of wat ze precies deden (zie CGVS, D.(...), p. 18). Ook uw echtgenote kan weinig of niets concreet vertellen over de invallen in de woning. Dat u en de familie soms dingen achterhouden om haar niet ongerust te maken, is weinig meer dan een blote bewering. Bovendien mag worden verwacht dat uw echtgenote jullie problemen, die de concrete aanleiding waren om have en goed in Libanon achter te laten, op gedegen wijze kan toelichten (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 7). U verklaart tot slot dat de laatste inval ongeveer een week na jullie vertrek heeft plaatsgevonden (zie CGVS, D.(...), p. 16-17), terwijl uw echtgenote daar niets van heeft gehoord (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 7).

Het neergelegde attest van het 'Popular Committee' (dd. 17/05/2018) heeft bovendien geen enkele bewijswaarde (zie Documenten, attest Popular committee dd. 17/05/2018). Het attest maakt enkel in zeer algemene bewoordingen melding van uw probleem. Bovendien stelt u dat het document werd opgesteld op basis van een klacht die u bij hen heeft ingediend. U kan echter niet zeggen wanneer u die klacht ingediend heeft, wat zeer bedenkelijk is en vragen doet rijzen bij de authenticiteit van het document. Het attest maakt bovendien geen gewag van de klacht die u heeft ingediend en evenmin heeft u enig begin van bewijs betreffende de klacht. Het attest werd pas in mei 2018 opgesteld op vraag van uw schoonvader, wat de bewijswaarde verder teniet doet (zie CGVS, D.(...), p. 14). Los daarvan geldt dat dergelijke stukken pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en volledige verklaringen. Dat is in casu absoluut niet het geval.

Tot slot zijn er geen andere indicaties dat u wordt gezocht of wordt gevisieerd door de groepering van Bilal Badr (zie CGVS, D.(...), p. 17). Bovendien bleef uw schoonvader en nadien uw schoonbroer de winkel uitbaten (zie CGVS, D.(...), p. 18 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 4), ook al laat u uitschijnen dat de groepering van Bilal Badr vermoedde dat er in de winkel informatie werd uitgewisseld met leden van Fatah. Deze vaststellingen doen uw vrees verder teniet.

Evenmin maken jullie aannemelijk dat jullie woning werd vernield tijdens de gevechten in de Athira-wijk (zie CGVS, D.(...), p. 6, 14-15, 19 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 3). Jullie meldden dit niet bij het invullen van de Verklaring en de Vragenlijst bij DVZ (zie CGVS, D.(...), p. 6). Bovendien heeft u geen overtuigend begin van bewijs betreffende de brand. Alhoewel u beweert dat jullie appartement is uitgebrand en ook het appartement van uw schoonvader schade opliep, kan u dit enkel ondersteunen middels een attest van het Popular Committee (zie Documenten, attest 'The Palestinian Popular Comunittee' dd. 08/08/2017). Er rijzen echter ernstige twijfels bij de authenticiteit van het attest aangezien er opvallende spellingsfouten in de Engelstalige hoofding staan. Het comité wordt namelijk benoemd als 'The Palestinian Popular Comunittee'. Ook het foutief gebruik van het lage liggend streepje om de verbinding te maken bij de naam van het kamp 'Ein El [underscore] Helweh' is opvallend. Los

daarvan bevat het attest slechts een zeer summiere samenvatting van de feiten en wordt bv. niet concreet toegelicht welke schade het appartement opliep of wat de concrete oorzaak van de schade was. Ter volledigheid moet nog worden opgemerkt dat de schade aan het appartement volgens jullie ondertussen werd hersteld. Uw echtgenote verklaart dat haar familie een schadevergoeding kreeg maar kan vreemd genoeg niet toelichten uit welke hoek die kwam (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 3).

U en uw echtgenote vrezen voor de veiligheid van jullie kinderen maar halen los van de algemene veiligheidssituatie geen concrete elementen aan om deze vrees te staven. Dergelijke verwijzingen volstaan niet om te besluiten dat de vrees voor de veiligheid van uw kinderen voldoende ernstig is (zie verder) (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 7). U vreest ook dat uw zoon zich bij één van de criminele bendes zou aansluiten maar heeft geen concrete aanwijzingen dat dit effectief het geval zal zijn (zie CGVS, D.(...), p. 20).

Jullie halen geen elementen aan waaruit blijkt dat jullie omwille van uw broer S.(...) voor represailles van de groepering van Bilal Badr dienen te vrezen. Jullie verklaren dat hij omwille van problemen met deze groepering Libanon heeft verlaten. Jullie kunnen namelijk niet aantonen dat S.(...) effectief in de problemen kwam met de organisatie van Bilal Badr. Om te beginnen is het opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenote aanvankelijk weigeren om over diens vluchtaanleiding te praten. Vervolgens blijven jullie opvallend vaag over S.(...)'s problemen met de groepering (zie CGVS, D.(...), p. 10-11 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Verder leggen jullie niet het minste begin van bewijs voor omtrent zijn problemen. Wat rest is de vaststelling dat S.(...) momenteel in Nederland verblijft, zonder dat u enige informatie voorlegt omtrent zijn verblijfsmodaliteiten daar. Tot slot is het bijzonder merkwaardig dat diens problemen volgens u niet gelinkt zijn aan jullie beslissing om Libanon te verlaten. Indien uw broer kort voor uw vertrek in uw eigen woonst door dezelfde groepering werd bedreigd, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u dit in overweging had genomen bij jullie beslissing het land te verlaten (zie CGVS, D.(...), p. 10). Dat dit klaarblijkelijk geen rol speelde geeft uw verklaringen een weinig doorleefd en dus ongeloofwaardig karakter.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat jullie Libanon verlaten hebben om redenen buiten jullie invloed en onafhankelijk van jullie wil waardoor jullie verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Jullie hebben immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch hebben jullie aangetoond dat jullie bij terugkeer naar het kamp waar jullie verbleven, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen jullie bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun

reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jullie over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over Palestijnse identiteitskaarten. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jullie niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. Jullie kunnen dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit jullie verklaringen blijkt evenwel dat jullie individuele situatie behoorlijk is.

Uw familie beschikt namelijk over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit twee verdiepingen. Uw ouders namen intrek op het gelijkvloers, u en uw verwanten verbleven op de eerste verdieping. Momenteel betreft uw broer de eerste verdieping van het gebouw. Iedere verdieping bestaat uit drie kamers, een badkamer, en een keuken. U verklaart dat het om een min of meer degelijke woning gaat maar dat het een oude woning is, dat er vochtproblemen zijn, dat er schade is van kogels, en dat het huis onderhoud nodig heeft. Er is elektriciteit, afkomstig van de staat of van een systeem van generatoren, en er is stromend water afkomstig uit een waterput in het kamp (zie CGVS, D.(...), p. 5). Ook uw schoonfamilie beschikt over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit drie verdiepingen. Elke verdieping bestaat uit drie kamers. Het huis is in degelijke staat, ook al is er weinig zonlicht en is er een vochtprobleem. U betrok samen met uw gezin de eerste verdieping, uw schoonouders woonden onder u, uw broer en schoonzus woonden boven u (zie CGVS, D.(...), p. 5-6).

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u tijdens uw verblijf in Libië een som geld bij elkaar had gespaard en dat u bij terugkeer naar Ayn Al Hilweh afwisselend als mecanicien en als lasser heeft gewerkt. Uw inkomsten volstonden meestal om in uw levensonderhoud te voorzien. Op momenten dat u onvoldoende inkomsten had, bv. bij ziekte, kon u geld lenen bij burens of kennissen. U verklaart dat u er steeds in bent geslaagd om het geleende geld terug te betalen, ook al nam dat soms tijd in beslag (zie CGVS, D.(...), p. 12-13). Uw vader werkte in Libië als elektricien en spaarde er een som geld bij elkaar. Sinds jullie terugkeer naar Ayn Al Hilweh heeft hij niet meer gewerkt en gebruikt hij het gespaarde geld en de interesten om in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarnaast krijgt hij soms financiële steun van uw oom in Canada (zie CGVS, D.(...), p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nog dat uw vader jullie reis naar Europa heeft bekostigd door 20.000 dollar van zijn rekening te halen. U weet niet hoeveel geld hij momenteel nog op de rekening heeft staan (zie CGVS, p. 8). Uw broer S.(...) werkt vervolgens in de Emiraten, terwijl uw andere broers in Nederland verblijven. Diverse van uw zussen wonen in Europa, in respectievelijk Nederland en Denemarken (zie CGVS, D.(...), p. 10). Wat uw schoonfamilie betreft blijkt dat uw schoonvader een eigen winkel had, waar u terecht kon in periodes dat u geen werk had als mecanicien (zie CGVS, D.(...), p. 12). Ondertussen is uw schoonvader gestopt met werken en baat uw schoonbroer de winkel uit (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 4). Uw schoonouders worden in hun levensonderhoud bijgestaan door uw schoonzus, dewelke leerkracht is op een UNRWA-school (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Voorts verzamelde u uit de verkoop van een gouden halsketting van uw echtgenote en de verkoop van uw wagen respectievelijk 1.000 en 3.000 dollar (zie CGVS, D.(...), p. 8).

Verder blijkt dat u in Libië de middelbare school doorliep (zie CGVS, D.(...), p. 12) en dat uw echtgenote hogere studies deed in een UNRWA-instituut buiten het kamp. Haar studies werden bekostigd door

UNRWA (zie CGVS, D.(...), p. 12 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Ook uw kinderen gingen in het kamp naar school, al werden ze ingedeeld in te grote klassen (zie CGVS, D.(...), p. 15, 20).

Uit jullie verklaringen blijkt nog dat jullie medische bijstand kregen van UNRWA maar dat jullie geen financiële bijstand of voedselhulp van hen ontvingen (zie CGVS, D.(...), p. 13, 14). Ondanks de medische bijstand van UNRWA overleed jullie zoon Y.(...) in 2013 kort na de geboorte omdat het hospitaal niet over de noodzakelijke medicijnen beschikte.

Nergens uit jullie verklaringen kan worden afgeleid dat er in jullie hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat jullie het land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Jullie brachten voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar het kamp waar jullie verbleven, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote

militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers

in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Jullie identiteitsdocumenten, geboorteaktes, huwelijksakte, rijbewijzen, en documenten van UNRWA bevestigen enkel jullie identiteit en herkomst. Die zaken staan momenteel niet ter discussie. De echografie van uw zoon Y.(...) bevestigt dat uw echtgenote zwanger was en dat uw zoon ondertussen is overleden. Ook de kopieën van de eerste pagina's van jullie Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen bevestigen enkel jullie identiteit en herkomst. Bovendien rijzen er twijfels bij de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over het verlies van de paspoorten. Niet enkel legt u bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af over hoe het paspoort tijdens de reis naar Europa van hand tot hand ging bij de smokkelaars en het boordpersoneel van de luchtvaartmaatschappij (zie CGVS, D.(...), p. 7), u legt ook zeer onvolledige verklaringen af over jullie reismodaliteiten en eventuele visa in het reisdocument (zie CGVS, D.(...), p. 7-8). Bovendien paste u bij het invullen de Verklaring bij DVZ uw verklaringen over het verlies van de reisdocument een aantal keer aan (zie Verklaring, D.(...), vraag 28 & 35). Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u het er bij dat uw reisdocument in beslag werd genomen door de Spaanse politie (zie CGVS, D.(...), p. 7)."

U brengt geen elementen aan die iets kunnen veranderen aan bovenstaande appreciatie van jullie asielmotieven.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat de intimidaties van de Libanese ordediensten bij de checkpoints (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 7-8), hoe laakbaar ook, onvoldoende ernstig zijn om over te gaan tot een toekenning van internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A, §2 en 1D van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), volharden verzoekers in hun asielmotieven, met name dat verzoeker er door de groepering van Bilal Badr van wordt beschuldigd een spion voor Fatah te zijn. Verzoekers betogen dat hun vrees voor vervolging, gebaseerd "*op (beweerde) politieke overtuigingen van verzoeker tegen de Bilal Badr groepering, zowel als op zijn behoren tot de groep van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon*", binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Verzoekers wijzen erop dat UNWRA geen mandaat heeft voor de veiligheid binnen de kampen en alleen verantwoordelijk is voor humanitaire zorg zoals scholen, huisvesting, medisch zorg. Objectieve en recente bronnen melden dat, hoewel de Libanese overheden in theorie verantwoordelijk zijn voor de veiligheid binnen de vluchtelingenkampen, ze in de praktijk zeer weinig controle hebben over de veiligheid in deze kampen. Verzoekers citeren te dezen passages uit het artikel "*Fierce clashes continue in Palestinian refugee camp in Lebanon*" van The New Arab van 9 april 2017, uit het rapport "*Lebanon: Ability of the police to arrest a Palestinian refugee inside Beddawi refugee camp under court order*" van Canada Immigration and Refugee Board van 19 februari 2014 en uit de COI Focus "*Libanon – veiligheidssituatie*" van 7 augustus 2018. Zij voegen hieraan toe dat zij door het racisme en de discriminatie tegen Palestijnse vluchtelingen in Libanon (zie het artikel "*Lebanon has a racism problem*"

van Al Jazeera van 21 oktober 2017) uitgaande van zowel de bevolking als de Libanese overheden, geen bescherming kunnen krijgen tegen de daden van vervolging en/of de bedreigingen in geval van terugkeer. Verzoekers bevinden zich dus, wegens de vervolgingen en bedreigingen van de Bilal Badr groepering, in een ernstige onveilige situatie waarvoor de UNRWA of de Libanese overheden hen geen bescherming kunnen bieden. Door deze ernstige onveilige situatie, dewelke buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil bestaat, konden zij niet langer van de bijstand van UNRWA genieten en moesten zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, aldus verzoekers, die hier nog aan toevoegen dat de Libanese politie recentelijk zelfs geweld heeft ingezet tegen Palestijnse betogers, waarbij vele betogers gewond raken. Zij verwijzen in dit verband naar het artikel *"Lebanon forces beat protesters, fire tear gas and water cannon outside US embassy"* van The National van 10 december 2017.

Verzoekers betogen nog dat hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Libanon geen risico lopen weer het slachtoffer te zullen worden van bedreigingen en vervolgingen.

Indien de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, menen verzoekers dat hen de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen overwegingen over de socio-economische situatie in de kamp ontwikkelt en de kwestie van de subsidiaire bescherming motiveert vanuit het perspectief van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en voeren aan dat verschillende bronnen melden dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon absoluut onacceptabel zijn. Zo meldt de COI Focus *"Leefomstandigheden in de Palestijnse Kampen"* van 12 mei 2015 dat 2 van 3 Palestijnse vluchtelingen in armoede en extreme armoede leven, met minder dan 6 USD per dag, en velen hun voedsel niet meer kunnen kopen (p. 19). De vluchtelingen worden er ook geconfronteerd met ziekten, afwezigheid van medische zorg en een erbarmelijke hygiënische toestand (p. 11). Deze situatie wordt nog erger door de hoge toestroom van Syrische vluchtelingen (p. 11). Hoewel het Commissariaat-generaal beweert dat zij en hun familie huisvesting kregen van UNRWA (in een kleine en vochtige woning), benadrukken verzoekers *"dat deze woningen precaire zijn, dat ze onvoldoend en overbevolkt zijn -ze behoren zelfs tot de dichtbewolkte plekken ter wereld-, en dat ze sterk aan hygiëne ontbreken"*. Daarenboven ontbreekt het de kampen ook aan zuiver water en er verspreiden zich ziekten (p. 23). De Palestijnse vluchtelingen worden ook in grote mate uitgesloten van de arbeidsmarkt door de Libanese wetten (COI Focus p. 20) en genieten van weinig civiele rechten. UNRWA meldt op zijn website dat (Palestinians refugees in Lebanon) *"do not enjoy several important rights; for example, they cannot work in as many as 20 professions. Because they are not formally citizens of another state, Palestine refugees are unable to claim the same rights as other foreigners living and working in Lebanon. Among the five UNRWA fields, Lebanon has the highest percentage of Palestine refugees living in abject poverty."*

Around 53 per cent of the Palestine refugees in Lebanon live in the 12 recognized Palestine refugee camps, all of which suffer from serious problems, including poverty, overcrowding, unemployment, poor housing conditions and lack of infrastructure." Verzoekers voegen hier nog aan toe: *"De CGVS erkent dat UNRWA "voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen USD" (beslissing p4), maar ment dat omdat dit tekort tot 21 miljoen USD geminderd werd, de UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht uit te voeren. We benadrukken de tegenstrijdigheid van dit bewering. Door het gebrek van 21 miljoen USD in haar sinds al lang onvoldoend budget, is de UNRWA niet meer in staat om haar missie op voldoende manier uit te voeren als eerder."* Zij wijzen erop dat zij duidelijk hebben verklaard dat hun levensomstandigheden in het kamp onwaardig zijn, dat verzoeker alleen onregelmatig geld verdient, dat ze vaak geld moeten lenen, dat er vaak uren lang geen elektriciteit is, dat hun woning vochtig is en dat hun kinderen daardoor ziek worden. Verzoekers menen dan ook dat een terugkeer naar Libanon hen kan blootstellen aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, en dus aan een schending van artikel 3 EVRM. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door de in de laatste jaren herhaaldelijk onvoldoende financiële middelen van UNRWA. Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, betwisten verzoekers vooreerst de motieven van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Zij formuleren hun verweer als volgt:

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekers. Verzoekers ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekers weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoekers zijn van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

I- Betreffend de problemen van verzoekers met de groepering Bilal Badr

De Commissaris ment ten eerste, op subjectieve wijze, dat de premisse van de vrees van verzoekers niet geloofwaardig zijn, omdat het niet aannemelijk is dat verzoeker door de Bilal Badr groepering gevisieerd wordt alleen omdat hij een gesprek gevoerd heeft met een lid van de Fatah. Verzoeker bevestigt dat dit de oorzaak van hun problemen is, en betoont dat, in tegendeel, aangezien de conflicten en spanningen tussen de twee groeperingen (zie supra), zijn verklaringen geloofwaardig zijn.

Daarna ment de CGVS dat het merkwaardig is dat de Bilal Badr groepering verzoeker vervolgt heeft, maar de lid van de Fatah met wie hij gesproken had (A.(...) S.(...)) ongemoeid liet. Verzoeker heeft verklaart dat hij met hem geen contact heeft, en bevestigt dat hij niet weet of A.(...) S.(...) ook vervolgd werd.

Verder ment de CGVS dat de door verzoeker beschreven incident met de lid van de Bilal Badr groep niet aannemelijk is. Het word hem verweten dat zijn echtgenoot niet op de hoogte is van het feit dat een pistool tegen de hoofd van verzoeker geplaatst werd tijdens het incident. Verzoekster heeft echter uitgelegd dat haar echtgenoot (verzoeker) en haar familie haar regelmatig informatie niet doorgeven, om haar niet verder ongerust te maken (CGVS verzoekster p7).

Bovendien bevestigt verzoeker dat hij twee dagen na het incident terug ging naar zijn werk, omdat hij werken moest, en omdat hij dacht en hopte dat hoewel hij bedreigd werd, de Bilal Badr groep hem niet aanvallen zou.

Vervolgens, ment de CGVS dat de herhaalde invallen van de Bilal Badr groep in de woning van de schoonfamilie van verzoeker niet geloofwaardig zijn, voor verschillende redenen. Eerst, omdat ze geen bewijs hadden dat verzoeker informatie doorgespeeld had aan de Fatah. Verzoeker legt uit dat ze geen bewijs nodig hebben, dat ze alleen op vermoeden mensen vermoorden. Ten tweede, beweert de CGVS dat de verklaringen van verzoeker summier zijn, betreffend de bezoeken van de groep. Verzoeker heeft nochtans uitgelegd dat hij afwezig was tijdens hun bezoeken, sinds hij zich ergens anders verstopte na het incident. Hij heeft dus alleen van zijn familie gehoord dat ze gekomen waren. Verzoekster bevestigt ook dat ze niet van de laatste bezoek gehoord heeft, omdat haar familie haar niet alles vermeldt zodat ze niet nog meer ongerust wordt.

Verder bekrachtigt verzoeker dat hij geen bewijs van het indienen van zijn klacht heeft, omdat hij dit mondeling deed. Hij heeft ook geen bewijzen van de bezoeken van de Bilal Badr bij zijn schoonfamilie.

Verder ment de CGVS dat het niet aannemelijk is dat de woning van verzoekers tijdens gevechten tussen groeperingen in hun wijk vernield werd. Het wordt aan verzoeker verweten dat hij niet bij de DVZ vermeld had dat hun woning in brand gestoken werd tijdens de gevechten, en dat hij geen bewijzen van de brand heeft. Verzoeker bekrachtigt dat hem deze vraag niet gesteld werd bij de DVZ, waar hem aangeduid werd dat hij zijn relaas kort moest houden. Hoewel het neergelegde attest sommige fouten bevat, ment verzoeker dat het daardoor niet alle bewijskracht verliest.

Aangaande de problemen van de broer van verzoeker met dezelfde groepering, bevestigt verzoeker dat hij vreest dat hij en zijn echtgenote ook slachtoffers kunnen worden, sinds zijn broer het kamp en Libanon verlaten heeft.”

Wat betreft hun socio-economische situatie in het kamp, herhalen verzoekers dat hun levensomstandigheden in het kamp onwaardig zijn, dat verzoeker alleen onregelmatig geld verdient, dat ze vaak geld moeten lenen, dat er vaak uren lang geen elektriciteit is, dat hun woning vochtig is en dat hun kinderen daardoor ziek worden. Zij verwijzen ook opnieuw naar de onder het eerste middel aangehaalde informatie waaruit blijkt dat de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon mensonterend en vernederend zijn en een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stellen verzoekers zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*Frequently Asked Questions*” van UNRWA, het rapport “*Lebanon: Ability of the police to arrest a Palestinian refugee inside Beddawi refugee camp under court order*” van Canada Immigration and Refugee Board van 19 februari 2014, het artikel “*Lebanon has a racism problem*” van Al Jazeera van 21 oktober 2017, het artikel “*Lebanon forces beat protesters, fire tear gas and water cannon outside US embassy*” van The National van 10 december 2017 en het artikel “*Fierce clashes continue in Palestinian refugee camp in Lebanon*” van The New Arab van 9 april 2017.

Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een uittreksel uit de geboorteakte van hun dochter, geboren op 23 mei 2018 te Chimay.

2.3.2. Op 3 juli 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus “*Libanon – Veiligheidssituatie update*” van 14 mei 2019.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoekers kunnen de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hen neergelegde documenten niets veranderen aan deze appreciatie, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoekers

beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een menssonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 februari 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.13.1. Zo wordt in de bestreden beslissingen correct overwogen dat (i) het ongeloofwaardig is dat een kort gesprek met een lid van Fatah in de winkel van verzoekers schoonvader over diens kapotte poort ertoe zou geleid hebben dat verzoeker op straat werd bedreigd door een onbekende gemaskerde man en dat de leden van de groepering van Bilal Badr nadien herhaaldelijk zijn woning in de Athira-wijk zijn binnengevallen, niet in het minst omdat hij zelf geen banden heeft met Fatah, hij geen activiteiten had die het tegendeel lieten vermoeden en hij voordien op geen enkel moment de aandacht van de groepering van Bilal Badr had getrokken, (ii) het opvalt dat de leden van de groepering van Bilal Badr enkel hem viseerden terwijl ze A.S., een door hen gekende strijder van Fatah, ongemoeid lieten toen hij zich in een wijk begaf waar de groepering van Bilal Badr aanwezig was en waar eerder al een Fatah-strijder om het leven werd gebracht, niet in het minst omdat verzoeker verklaart dat ze vermoedden dat hij bij zijn spionnen informatie kwam inwinnen, (iii) verzoekers verklaringen over het incident met de gemaskerde persoon eerder algemeen en veeleer summier zijn en verzoekster vreemd genoeg geen weet heeft van het feit dat de persoon in kwestie een pistool tegen verzoekers hoofd plaatste, (iv) het opvallend is dat verzoeker twee dagen later opnieuw naar de winkel ging, goed wetende dat de leden van de groepering van Bilal Badr hem er klaarblijkelijk surveilleerden en zijn gedrag, gezien de ernst van het dreigement, zeer onvoorzichtig, weinig doordacht en dus veeleer onaannemelijk overkomt, (v) verzoekers verklaringen over de herhaalde invallen in de woning van zijn schoonvader door de groepering van Bilal Badr zeer summier zijn en nergens het algemene overstijgen en ook verzoekster weinig of niets concreet kan vertellen over de invallen in de woning, en verzoekster bovendien niets

heeft gehoord van de laatste inval die volgens verzoeker ongeveer een week na hun vertrek heeft plaatsgevonden, (vi) het attest van het 'Popular Committee' geen enkele bewijswaarde heeft daar (a) het enkel in zeer algemene bewoordingen melding maakt van verzoekers probleem, (b) verzoeker stelt dat het document werd opgesteld op basis van een klacht die hij bij hen heeft ingediend doch hij niet kan zeggen wanneer hij die klacht ingediend heeft, wat zeer bedenkelijk is en vragen doet rijzen bij de authenticiteit van het document, het attest bovendien geen gewag maakt van de klacht die hij heeft ingediend en verzoeker evenmin enig begin van bewijs heeft betreffende de klacht, (c) het attest pas in mei 2018 op vraag van verzoekers schoonvader werd opgesteld, wat de bewijswaarde verder teniet doet en (d) dergelijke stukken pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en volledige verklaringen, wat *in casu* absoluut niet het geval is, (vii) er geen andere indicaties zijn dat verzoeker wordt gezocht of geïdendeerd door de groepering van Bilal Badr, zijn schoonvader en nadien zijn schoonbroer bovendien de winkel bleef uitbaten ook al laat hij uitschijnen dat de groepering van Bilal Badr vermoedde dat er in de winkel informatie werd uitgewisseld met leden van Fatah, vaststellingen welke zijn vrees verder teniet doen, (viii) verzoekers vrezen voor de veiligheid van hun kinderen maar zij los van de algemene veiligheidssituatie geen concrete elementen aanhalen om deze vrees te staven, en verzoeker ook vreest dat zijn zoon zich bij één van de criminele bendes zou aansluiten maar hij geen concrete aanwijzingen heeft dat dit effectief het geval zal zijn en (ix) verzoekers geen elementen aanhalen waaruit blijkt dat zij omwille van verzoekers broer S. voor represailles van de groepering van Bilal Badr dienen te vrezen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven.

Immers, waar zij van mening zijn dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve beoordeling maakt van de feiten en hun aanvraag om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekers. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers hun verklaringen.

Verzoekers merken daarnaast op dat verzoeker geen verder contact had met A.S., het lid van Fatah met wie hij gesproken had, en dat hij bijgevolg niet weet of A.S. ook vervolgd werd. Verzoekers gaan er met deze uitleg echter aan voorbij dat de groepering van Bilal Badr A.S. klaarblijkelijk ongemoeid door de wijk liet wandelen, er een winkel liet binnenstappen en vervolgens weer liet weg wandelen. Nochtans verklaarde verzoeker dat A.S., die te voet en alleen naar de winkel kwam, een bekende strijder van Fatah is. Aan verzoeker gevraagd wat de groepering van Bilal Badr doet als ze iemand van Fatah tegenkomen, antwoordde hij: *"Ze gaan elkaar beschieten"*. Op de vraag wie de wijk van de winkel controleert, liet verzoeker optekenen: *"(...) De vijanden verstoppen zich. Maar als ze de kans krijgen om iemand te vermoorden, dan doen ze het. (...)"*. Verzoeker verklaarde in dit verband dat in 2015 een Fatah strijder in deze wijk, vlak voor de winkel, werd vermoord. Verzoeker was op dat ogenblik in de winkel en was naar eigen zeggen getuige van deze moord (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-19). Uit verzoekers verklaringen blijkt voorts dat de groepering van Bilal Badr heeft gezien dat A.S. bij hem in de winkel is geweest. Verzoeker beweert immers dat hij door de groepering van Bilal Badr als collaborateur met Fatah wordt beschouwd omdat ze A.S. bij hem in de winkel zagen (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-19). Dit impliceert dat de wijk en de winkel goed in de gaten werden gehouden door de groepering van Bilal Badr. Het kan de Raad dan ook allerminst overtuigen dat verzoeker werd geïdendeerd omwille van zijn gesprek met A.S. doch de groepering van Bilal Badr niet heeft geprobeerd om A.S. zelf te treffen op het ogenblik dat hij zich alleen en te voet door de wijk begaf.

Waar verzoekers de in de bestreden beslissingen vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoekster trachten te verklaren, stellende dat verzoeker en verzoeksters familie haar regelmatig

informatie onthouden om haar niet verder ongerust te maken, overtuigen zij allerm minst. Wat betreft het incident met de gemaskerde persoon, leest de Raad in verzoekers verklaringen: *“Hij bedreigde me toen met een pistool op hoofd. En dan ging hij weg. Natuurlijk ben ik bibberend naar huis gegaan en vrouw merkte het direct op: wat is er aan de hand vroeg ze. Ik vertelde wat ik meemaakte.”* (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Dat verzoeker, uit wiens verklaringen duidelijk naar voren komt dat hij danig onder de indruk was van wat hem net was overkomen, bij thuiskomst aan zijn echtgenote wel zou hebben verteld dat hij door een gemaskerde man bedreigd en beschuldigd werd van spionage voor Fatah maar hij hierbij onvermeld zou hebben gelaten dat de man in kwestie een pistool tegen zijn hoofd plaatste, dit om haar niet ongerust te maken (administratief dossier, stuk 8B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7), houdt geen steek. De bedreigingen en de beschuldiging van spionage geuit aan verzoekers adres vormen immers op zich reeds voldoende reden tot ongerustheid zodat niet kan worden ingezien waarom de weglating van dit belangrijke detail verzoekster onrust zou besparen. Aangezien het een drastische beslissing is om het land van gewoonlijk verblijf te verlaten en hierbij alles en iedereen achter te laten, mag van verzoekster overigens worden verwacht dat zij op de hoogte is van de concrete aanleiding voor haar vlucht uit Libanon en dat zij hieromtrent duidelijke en volledige verklaringen kan afleggen, *quod non in casu* zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen. Verzoeksters verregaande onwetendheid omtrent het incident met de gemaskerde persoon en de herhaalde invallen in de woning van haar vader, doet dan ook wel degelijk in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de groepering van Bilal Badr. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Voor het overige komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging door de groepering van Bilal Badr en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch hun geloofwaardigheid te herstellen.

2.13.2. De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze hun geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Het attest van het ‘Popular Committee’ wordt in de bestreden beslissingen correct beoordeeld als volgt: *“Het neergelegde attest van het ‘Popular Committee’ (dd. 17/05/2018) heeft bovendien geen enkele bewijswaarde (zie Documenten, attest Popular committee dd. 17/05/2018). Het attest maakt enkel in zeer algemene bewoordingen melding van uw probleem. Bovendien stelt u dat het document werd opgesteld op basis van een klacht die u bij hen heeft ingediend. U kan echter niet zeggen wanneer u die klacht ingediend heeft, wat zeer bedenkelijk is en vragen doet rijzen bij de authenticiteit van het document. Het attest maakt bovendien geen gewag van de klacht die u heeft ingediend en evenmin heeft u enig begin van bewijs betreffende de klacht. Het attest werd pas in mei 2018 opgesteld op vraag van uw schoonvader, wat de bewijswaarde verder teniet doet (zie CGVS, D.(...), p. 14). Los daarvan geldt dat dergelijke stukken pas enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige en volledige verklaringen. Dat is in casu absoluut niet het geval.”*

Daargelaten de in de bestreden beslissing geuite twijfels bij de authenticiteit van het voorgelegde attest van ‘The Palestinian Popular Communittee’ dd. 8 augustus 2017, dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat de beschadiging van hun appartement tijdens de gevechten in de Athira-wijk in april 2017 niet de reden van hun vertrek uit Libanon uitmaakt en dat de schade ondertussen is hersteld. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke manier de beschadiging van hun appartement in 2017, wat overigens zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen niet aan de hand van enig objectief begin van bewijs wordt aangetoond, aanleiding zou geven tot toekenning van internationale bescherming.

De overige documenten (kopie van de eerste pagina's van de vier Libanese reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen, vier Libanese vluchtelingenkaarten, verzoekers rijbewijs dd. 09/08/2017, verzoeksters rijbewijs dd. 10/08/2017, drie gelegaliseerde kopieën van de Libanese geboorteaktes van verzoekster en de kinderen, de Libische geboorteakte van verzoeker, de geboorteakte van zontje Y. dd. 10/07/2013, een echografie dd. 13/03/2017, verzoekers hun huwelijksakte, een UNRWA Family Registration Card dd. 11/07/2016, twee vaccinatiekaarten UNRWA en het ter terechtzitting neergelegde uittreksel uit de geboorteakte van hun dochter L.) bevestigen slechts verzoekers hun identiteit, herkomst, gezinssamenstelling en UNRWA-registratie, gegevens welke niet ter discussie staan, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van hun asielaanspraak.

2.13.3. In de mate verzoekers nog voorhouden dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekers uiteengezette asielaanvraag.

Waar verzoekers daarnaast de schending aanvoeren van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en argumenteren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt en bovendien niet aantoont dat zij in geval van terugkeer naar Libanon geen risico lopen weer het slachtoffer te zullen worden van bedreigingen en vervolgingen, benadrukt de Raad dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers hun relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aldus evenmin dienstig worden aangevoerd.

Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in Libanon persoonlijk werden/worden geïdentificeerd door de groepering van Bilal Badr, is ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden (UNWRA heeft geen mandaat voor de veiligheid binnen de kampen, ook de Libanese overheden hebben geen controle over de veiligheidssituatie in de kampen en er is in Libanon sprake van racisme en discriminatie tegen Palestijnse vluchtelingen) *in casu* niet dienstig.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNWRA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit voornoemde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA en de stelling dat UNRWA niet meer in staat is "*om haar missie op voldoende manier uit te voeren als eerder*", tonen verzoekers geenszins aan

dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoekers nog aanhalen dat UNRWA geen mandaat heeft voor de veiligheid binnen de kampen en alleen verantwoordelijk is voor humanitaire zorg zoals scholen, huisvesting, medisch zorg, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoekers dienen derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zouden kunnen beroepen, alwaar zij in gebreke blijven.

Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekers voor hun komst naar België in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah verbleven en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, naar de impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de situatie in de kampen en naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon dienen te overleven, slagen verzoekers er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden/bevinden.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: *“Uw familie beschikt namelijk over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit twee verdiepingen. Uw ouders namen intrek op het gelijkvloers, u en uw verwanten verbleven op de eerste verdieping. Momenteel betreft uw broer de eerste verdieping van het gebouw. Iedere verdieping bestaat uit drie kamers, een badkamer, en een keuken. U verklaart dat het om een min of meer degelijke woning gaat maar dat het een oude woning is, dat er vochtproblemen zijn, dat er schade is van kogels, en dat het huis onderhoud nodig heeft. Er is elektriciteit, afkomstig van de staat of van een systeem van generatoren, en er is stromend water afkomstig uit een waterput in het kamp (zie CGVS, D.(...), p. 5). Ook uw schoonfamilie beschikt over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit drie verdiepingen. Elke verdieping bestaat uit drie kamers. Het huis is in degelijke staat, ook al is er weinig zonlicht en is er een vochtprobleem. U betrok samen met uw gezin de eerste verdieping, uw schoonouders woonden onder u, uw broer en schoonzus woonden boven u (zie CGVS, D.(...), p. 5-6).*

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u tijdens uw verblijf in Libië een som geld bij elkaar had gespaard en dat u bij terugkeer naar Ayn Al Hilweh afwisselend als mecanicien en als lasser heeft gewerkt. Uw inkomsten volstonden meestal om in uw levensonderhoud te voorzien. Op momenten dat u onvoldoende inkomsten had, bv. bij ziekte, kon u geld lenen bij burens of kennissen. U verklaart dat u er steeds in bent geslaagd om het geleende geld terug te betalen, ook al nam dat soms tijd in beslag (zie CGVS, D.(...), p. 12-13). Uw vader werkte in Libië als elektricien en spaarde er een som geld bij elkaar. Sinds jullie terugkeer naar Ayn Al Hilweh heeft hij niet meer gewerkt en gebruikt hij het gespaarde geld en de interesten om in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarnaast krijgt hij soms financiële steun van uw oom in Canada (zie CGVS, D.(...), p. 9). Uit uw verklaringen blijkt nog dat uw vader jullie reis naar Europa heeft bekostigd door 20.000 dollar van zijn rekening te halen. U weet niet hoeveel geld hij momenteel nog op de rekening heeft staan (zie CGVS, p. 8). Uw broer S.(...) werkt vervolgens in de Emiraten, terwijl uw andere broers in Nederland verblijven. Diverse van uw zussen wonen in Europa, in respectievelijk Nederland en Denemarken (zie CGVS, D.(...), p. 10). Wat uw schoonfamilie betreft blijkt dat uw schoonvader een eigen winkel had, waar u terecht kon in periodes dat u geen werk had als mecanicien (zie CGVS, D.(...), p. 12). Ondertussen is uw schoonvader gestopt met werken en baat uw schoonbroer de winkel uit (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 4). Uw schoonouders worden in hun levensonderhoud bijgestaan door uw schoonzus, dewelke leerkracht is op een UNRWA-school (zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Voorts verzamelde u uit de verkoop van een gouden halsketting van uw echtgenote en de verkoop van uw wagen respectievelijk 1.000 en 3.000 dollar (zie CGVS, D.(...), p. 8). Verder blijkt dat u in Libië de middelbare school doorliep (zie CGVS, D.(...), p. 12) en dat uw echtgenote hogere studies deed in een UNRWA-instituut buiten het kamp. Haar studies werden bekostigd door UNRWA (zie CGVS, D.(...), p. 12 - zie CGVS, A.(...) G.(...), p. 5). Ook uw kinderen gingen in het kamp naar school, al werden ze ingedeeld in te grote klassen (zie CGVS, D.(...), p. 15, 20).

Uit jullie verklaringen blijkt nog dat jullie medische bijstand kregen van UNRWA maar dat jullie geen financiële bijstand of voedselhulp van hen ontvingen (zie CGVS, D.(...), p. 13, 14). Ondanks de medische bijstand van UNRWA overleed jullie zoon Y.(...) in 2013 kort na de geboorte omdat het hospitaal niet over de noodzakelijke medicijnen beschikte.” Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en naar de in het verzoekschrift aangehaalde algemene informatie over de leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen geen concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon. Verzoekers kunnen overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij huisvesting kregen van UNRWA in een kleine en vochtige woning. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen beschikt verzoekers familie immers over een gebouw in eigen bezit, bestaande uit twee verdiepingen en bezit ook verzoeksters familie een gebouw, bestaande uit drie verdiepingen (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en naar de invloed van de influx van Syrische vluchtelingen op de situatie in de vluchtelingenkampen evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie het kamp actueel van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ lopen zodat niet kan

worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen, alwaar zij in gebreke blijven zoals blijkt uit het voorgaande.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker verklaarde slechts dat hij geen huis op zijn naam mag kopen buiten het kamp en dat een Palestijn niet mag werken in Libanon (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Verzoekers maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen in grote mate van de arbeidsmarkt worden uitgesloten door de Libanese wetten en dat zij genieten van weinig civiele rechten, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brengen ook in het voorliggend verzoekschrift geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar het artikel “*Lebanon has a racism problem*” van Al Jazeera van 21 oktober 2017, merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen weliswaar blijkt dat zij bij controleposten vaak verbaal werd geïntimideerd door de Libanese soldaten, die ongepaste opmerkingen maakten en dat zij vier à vijf jaar geleden bij een controlepost op ongepaste wijze werd

aangeraakt door één van de soldaten (administratief dossier, stuk 8B, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8), doch dit bezwaarlijk kan volstaan om in hoofde van verzoekers te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, temeer nergens uit verzoekers hun verklaringen kan blijken dat zij voor het overige ooit persoonlijk met racisme vanwege de Libanese bevolking of de autoriteiten geconfronteerd zijn geweest.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in Libanon een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt bijgevolg evenmin aangetoond.

2.15. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Mede gelet op het voorgaande, zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.16. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een

zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder. Er wordt geenszins betwist dat er in 2017 in Ayn al-Hilwah hevige gevechten hebben plaatsgevonden, zoals ook blijkt uit het aan het verzoekschrift gevoegde artikel "*Fierce clashes continue in Palestinian refugee camp in Lebanon*" van The New Arab van 9 april 2017. Zoals blijkt uit het voorgaande, was de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah echter anno 2018 reeds fundamenteel gewijzigd. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook het feit dat de Libanese autoriteiten geen

vat hebben op de veiligheid in de vluchtelingenkampen verandert overigens niets aan de appreciatie dat de actuele veiligheidssituatie in de kampen niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming en de door hen bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.18. Waar verzoekers nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoeren, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure over een beroep beschikken dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoekers *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS